

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עלון מס' 1576, 25.02.2022, אדר א' תשפ"ב

“עת הִיִּיתִי יֶלֶד קט אָבִי אָמַר לִי כֵּן:
לְמַד יְלָדִי מַעַץ לִימוֹן וְזָכוּר וְאַל תִּשְׁכַּח:
אֶל מוֹל חֵלּוֹן חֲדָרִי הֵצֵר פָּרַח לוֹ עֵץ לִימוֹן,
וּבְאַמֶּת בְּזִמָּן קָצַר לְמַדְתִּי הַמוֹן...”

פתיח

הפלישה הרוסית לאוקראינה שהחלה אור ליום חמישי, הפתיעה את **בוריס**, אביה של קטיה קיים. בוריס, יליד העיר לבוב שבאוקראינה, שמתעדכן באופן שוטף ממידע שמתפרסם ברשתות האינטרנט, נשמע מודאג מאד מהמצב ומתקשה להוציא מילים מפיו. לבוריס, כמו רבים אחרים, היתה תחושה שהמצב בשליטה ופוטין לא ימהר לפלוש לאוקראינה מחשש לתגובת העולם, אך ברגע שזה קרה התחושה היא איומה ונוראה.

שבוע נוסף של חורף שמריח כמו אביב, עובר עלינו, עם פחות חרדלים, חלמיות, רקפות ובעיקר כלניות- שהופכות נדירות בכמות ובצבע משנה לשנה. זו העונה בה השמים מצטבעים בשלל גוני הקשת- שילוב של כחול, לבן, צהוב וטורקיז, ודובי דואג להעביר אלי את היופי הזה על בסיס יומי ואני מודה לו.

שטחי הניילון הנרחבים מצביעים בעליל על כך שהאבטיח הוא הגידול הרווחי ביותר מבין ענפי החקלאות שלנו, ושנת אבטיחים טובה מבטיחה על פי רוב רווחיות נאותה של הענף.

לאור ירידת האטרקטיביות של השפעת נגיף האומיקרון על חיינו, חדל צח"י להעביר דיווחים יומיים על מספר המאומתים (בשער הגולן דיווחו השבוע על 36 מאומתים) וזה סימן מובהק של חזרה מוחלטת לשיגרה.

בנושא המיחזור, לא רואים שינויים מהותיים, וההבטחה להציב פחים כתומים נותרה בגדר משאלה, ולא רק אצלנו. אפרופו מיחזור, ראוי להדגיש שהחל משנת 2022 הוחל במתן דמי פיקדון עבור כל סוגי הבקבוקים (30 אג' לבקבוק כמדומני) מה שעשוי להמריץ את הצרכנים להעביר את התכולה לכלובים במקום לפחי האשפה. אבל: האם מישו יודע כיצד מקבלים את דמי הפיקדון לכיס האישי? שווה בדיקה.

ואגב: האם שאלתם את עצמכם מדוע עלון אשדות אינו מפרסם את היעדים הכלכליים והחברתיים של אשדות לשנת 2022? לא מספרים- **יעדים**. ובכן, אין לכך סיבה אמיתית. פשוט התרגלנו שלא מפרסמים ואנחנו חיים עם זה טוב.

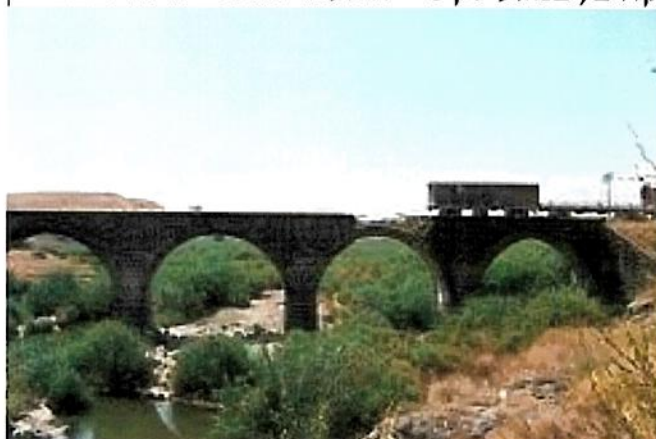
שבוע טוב!

אבנרן

המאבק

המשך סקירתו של אברהם שחטר ז"ל מעלון קודם, בנוגע לקשיי המעבר מגשר בדלהמיה

"בישיבה משותפת, טעונה במיוחד, עם אנשי פיק"א, גשר נחלים, וראשי ההסתדרות" מדוות שחטר, "מסר מנהל פיק"א על הפשעים הכבדים שכביכול פשענו ע"י השתלטותנו על קניין פיק"א (הכוונה לאדמות דלהמיה- א.ר.) ללא הסכמתה. העלבון היה בכך שלא מצאנו לנחוץ להודיע לחברה על הצעדים העומדים להיעשות על ידינו. השבתי שמי שמכיר בקדושת קרן הפרט צריך להודות גם בקדושת חיי אנשים שמסרו את עשר שנות חייהם הצעירים כדי לזכות בהתיישבות בעמק הירדן בתנאים האכזריים של המקום. גם לגורל הילדים שגדלו וחונכו במקום יש משקל, ועל זה שלא הודענו על צעדנו אין זו אשמת. בפגישותיי עם ויקטור כהן (נציג פיק"א בארץ) ועם רוטנברג ניסו השנים בהתחלה להתערב בדברי אך חדלו מזה. לעומת זה נאלצתי להתערב פעמים רבות בדבריהם כדי לתקן עובדות ששובשו".

נאום פיקח ותקיף להגנת אנשי גשר נשא מזכיר ההסתדרות דוד רמז: "כיצד זה מחזיקים אנשים במשך 10 שנים בתנאי גשר האכזריים מכל הבחינות במאבקים קשים עם גורמים שבידם הכוח והאפשרות לתת פתרון מתאים להתיישבותם, ותחת זאת הם מעוררים ספקות בגורל עתידם. כיצד מחזיקים את האנשים בליכוד כזה, באמונה, באמונה בלתי מעורערת ששיגו את מטרותם, אפילו בסבל רב ובלבד לא לנטוש את המקום החשוב לארץ. את הסוד הזה כיצד עושים זאת אין אני יודע וגם אתם, רוטנברג וכהן

אינכם יודעים. את הסוד הזה יודעים רק שחטר וחבריו".
ישיבה זו שהתחילה בטון מתוח הסתיימה במצב רוח יותר טוב ובהרגשת הקלה.

סיכומי הישיבה (כפי שמובאים בחיבורו של שחטר) היו שרוטנברג (יו"ר הוועד הלאומי) יודיע לפיק"א על הסרת הווטו, ועל הסכמתו לכך שפיק"א תיגש לבניין הנקודה ולסידורי ההשקאה בדלהמיה, בעוד משק גשר יודיע על הפסקת העבודות שהתחילו בדלהמיה.

לאחר ששני התנאים הראשונים יתמלאו, נאמר בסיכום, ישלח ויקטור כהן המלצה לפריז על התחלת בניין הנקודה בדלהמיה והתקנת סידורי ההשקאה בהקדם האפשרי. לאור הסיכום, אומר שחטר. החלטנו להתאזר בסבלנות ולקיים את סיכומי הישיבה עד בוא האישור מפריז",

מאחר ועברו חודשיים ותשובה מפריז טרם הגיעה, נשלח מכתב מטעם "גשר נחלים" ליו"ר ההסתדרות דוד רמז בו נאמר שמאחר והתשובה מפריז בוששת להגיע ומצד ההנהלה המקומית לא ניכרים כל סימנים של מאמץ להשגת תשובה חיובית, הננו (כלומר אנשי גשר) מוצאים לנכון להודיע לכם שבעוד שבועיים אנו מתחילים בהמשך בניין הרפת בדלהמיה אם האישור לא יגיע עד אז. רמז השיב שכל עוד אנחנו חברי ההסתדרות, עלינו להמנע מכל פעולה עד בוא תשובה מפריז. הסבלנות אכן השתלמה.

במכתב שנשלח מפריז ביום 5.4.34 להנהלת החברה בחיפה, פורטו ההסדרים המוצעים ע"י פיק"א תוך התייחסות פרטנית לכלל הנקודות. המכתב כצפוי, נפתח בביקורת נוקבת: "כפי שחזינו מראש, התאכזב מאד יו"ר מועצתנו מהתנהגותם של איכרי גשר נחלים וביתר שאת מכך שאיכרי גשר-נחלים, שלא עבדו את אדמת דלהמיה, אלא במשך חמש או שש שנים וגם זה לא בקביעות, נתנו דוגמא גרועה מאד לערבים. ואף על פי כן, אין

המשך בעמוד הבא

המאבק - המשך...

שנפתח במילים: "לפוס צערא אגרא" (ככל שהצער במצווה יותר גדול, יש יותר קושי בקיום המצווה וכך גם השכר יהיה גדול). עם קבלת האישור מפי"א, ממשיך שחטר, השתחרר מלוא המרץ שהיה כבול זמן רב, אלא שמצבה הכספי של פיק"א הוסיף להיות דחוק והוטל עלינו לגייס כספים ממקורות אחרים. במחלקה הגרמנית שליד הסוכנות היתה שמורה לנו זכות להקמת 16 חדרי מגורים בשני בניינים דו-קומתיים. כאשר מהנדס הבנייה של הסוכנות, אך כאשר ראה בביקורו באיזו מהירות צומחת הבנייה - הקציב לנו הנציב עוד 8 חדרים. באותה שנה קיבלנו עשרות עולים מגרמניה (הכוונה ליקים שהצטרפו לגשר באמצע שנות השלושים) שלכל אחד מהם ניתן סכום של 100 לירות אי"י לקליטתם.

לסידורי השקאה קיבלנו מ'נר' סכום של 2,500 לא"י כהלוואה ל-12 שנים. תכנית ההשקאה שנערכה ע"י בלאס היתה מיוסדת על אקוודוקט מבטון וצינור שאיבה של 12 צול. עשינו מיפוי של השטח ולפי זה יישרנו 2,000 דונם. בעזרת הלוואות רגילות נוספות התחלנו

להקים לולים, רפתות, נגריה ובנייני שירות.

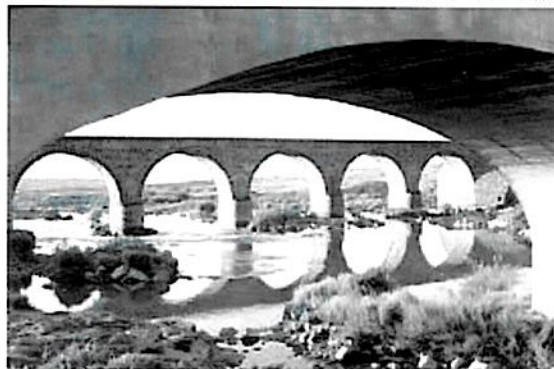
סוף פסוק של נחישות

בקיץ 1935 הגיע לארץ פרנק רוטשילד, לאחר שלא ביקר בארץ בשנת 1934 בשל מות הברון אדמונד דה רוטשילד. אחד המקומות הראשונים בהם ביקר פרנק היתה דלהמיה. "ראיתי אותו לראשונה במצב רוח מרומס", מתאר שחטר, "כשפניו מביעים שמחה ושביעות רצון. פרנק, הפסימיסט מאז ומעולם, התגלה לפנינו בפעם הזאת כאיש בעל שאר-רוח, רגוע וצוחק. נצחוננו הודגש לא רק בהשגת המטרות שהצגנו לפנינו, אלא גם בכך שהמנוצח (פרנק) קיבל את כניעתו בסיפוק ובהזדהות מלאה איתנו, ואף התנצל שגם עתה האפשרויות הכספיות של פיק"א עודן מועטות והסכום שהוא שהקציב לנו

המשך בעמוד הבא

יו"ר מועצתנו מתנגד שנמסור לקבוצה זו חלקה אחת מאדמתנו בדלהמיה. השטח המוצע יאפשר יסודה של מושבה (הרעיון הסוציאליסטי היה מנוגד מלכתחילה להשקפת עולמה של פיק"א-א.ר.) לטובת 50 משפחות, כאשר על פי התחשיב (של אנשי גשר עצמם) לפיו זקוקה כל משפחה ל-60 דונם, יהיה איפוא צורך ליעד לקבוצה שטח של 3,000 דונם מתוכם יהיה צורך לנכות עוד את שטח אדמת ההשקאה שהוכנה ע"י הקבוצה על החוף השני של הירדן, מצפון לגשר-נחלים (אדמה שכבר ניטעה). חוץ. מזה אנו מפקפקים אם יש צורך למסור לכל איכר, מחוץ ל-20 דונמים אדמת השקאה ו-5 דונם מגרש, עוד 35 דונם אדמת פלחה הן יודעים אנו שבסביבה זו של הירדן עיבוד הפלחה גורר אחריו רק הפסד, וכנגד יבול אחד מוצלח שמכסה את ההוצאות, ישנם ארבעה יבולים שאינם מכניסים כלום. לפיכך, אין אנו חושבים שאיכרי גשר-נחלים ירצו באמת ליעד לעיבוד הפלחה את 35 דונם שהם מבקשים מאיתנו.

אפשרי מאד שאיכרים יתכוננו בעתיד הפחות או יותר רחוק, להפוך את אדמת הפלחה לאדמות השקאה. הם מביטים בוודאי על אדמות אלו כעל אדמה רזרביית להתפתחותה האפשרית של המושבה. בכל אופן – 20 דונם לכל איכר נראים לנו מספיקים ותוכלו בוודאי להשאיר בשביל צרכינו אנו 15 דונם לאיכרות. היינו בסך הכל 750 דונם". חישוב מסובך ומורכב, שמסביר במקצת את התמהמהות התשובה.

בחודש יולי 34, חצי שנה לאחר ההודעה על קבלת הסיכומים, נתקבל בהסתדרות מכתב אישור מאת ממשד פיק"א בפריז, בעקבותיו שיגר דוד רמז מכתב לשחטר

המאבק - המשך...

לא נאות

(בתקופת גשר על המאבק עם פיק"א)

ישיבות ואסיפות בלי הרף
מבוקר ועד מאוחר בערב.
גורל משק בהן יקבעו
ודרך בה ילכו טרם ידעו.

הוחלט על נסיעה דחופה
למוסד המיישב לקבל תרופה
קצת כסף במזומן
עד ששגעונם יעביר הזמן.

ידיעה טלפונית מודיע הציר
כי המצב עוד לא בהיר.
פיק"א לקבוצה עוד לא הסכימה
ועד בירור לא יזוזו קדימה.

מושב ברצונם לסדר.
בין כל משפחה להקים גדר.
לבל כוחנו יהי תקיף
ובל משק גודל נקיף.

הציר – שערותיו סמרו
לשמע דבריהם אמר:
צחק צחוק בשרוול
וברח לגשר בהול.

אחרי ציפייה סקרנית רבה
צלצל הפעמון לבסוף המה
ובמילים מקוטעות לחצאין
ימסור את החשבון והדין.

לדרישתנו פיק"א לא נענתה
דעתה מלפני שנתיים לא שינתה
נחוץ לאחוז באמצעים חריפים
ובל נבטח בנדיבים.

פה אחד כולם החליטו
נבקש מכם רק דבר קטן:
הוצאות עשרים וחמישה איש
מצעיר ועד קשיש.

לשנה זו - 4,000 לירות לבניין - הוא קטן
מהדרוש לנו וקטן ממה שהיה רוצה להקציב,
אך הבטיח כי בעתיד הקרוב יספק לנו
סכומים גדולים יותר. פרנק לא מילא
הבטחתו, לא מאי רצון אלא משום שהמוות
השיג אותו כעבור שנה...

"עם מותו של פרנק", מסכם שחטר,
"הסתיימה תקופה של 10 שנות מאבק עם
הגורמים שהיו בין קובעי גורלנו בעמק הירדן
שהעיקרי בהם היה פיק"א, וגם רוטנברג,
שלאחר שפעל במשך שנים מספר לטובתנו,
נהפך משך שנתיים ויותר לגורם שלילי
ומפריע. נדמה לי שבקצת רצון טוב ויתר
התחשבות עם העומד על דרכו, לא היה חייב
לגרום לנו קשיים כה רבים". דומה שביקורת
כה נוקבת על 'הזקן מנהריים' ('גורם שלילי
ומפריע') חרגה מכללי האתיקה המקובלים,
אפילו באותם ימים, וזאת בהתחשב בכך
שרבים מאנשי גשר הועסקו בהקמת מפעל
החשמל.

אך לא רק איתו. גם עם אנשי ההסתדרות
העובדים הכללית, בראשות רמז, בא שחטר
חשבון נוקב: "עם כל הערכתו לעזרה
שהוגשה לנו ע"י מוסדות ההסתדרות
וחבריה, אני מעז לקבוע שחלק הארי של
נצחוננו בא בזכות הגוף החברתי של גשר
שידע את סוד העמידה ובזכות הקיבוץ
המאוחד שליווה אותנו בנאמנות בכל דרך
התחתית, בעצה ובסיפוק אפשרויות
להגברת כוח מאבקנו, והדריך אותנו כיצד
לבנות את הגורמים המוליכים להשגת
מטרותינו.

בפואמה הבאה, שאף אותה כתב שחטר,
מובע הרעיון באופן משכנע במיוחד:

המאבק - המשך...

חורף בבית

עצי אגוז המומים שוב נשארו ערומים,
למטה בערמות העלים, פעם היינו נלחמים.
ושוב היום ראיתי תישכנים יוצאים ומגרפים
מתחת לאגוז, והקסם לא פג, הקסם לא נגוז.
רציתי לקפוץ לערמה ולעלוז,
כי הורף שוב היכה בנו בעוז.

העשבים הרימו ראש כל החצר צוחקת,
הם חזרו לעוד עונה קצרה אבל זורקת.
בלילות הארוכים חמים בתוך הקן
והגשם על הגגון לא מפסיק לנגן.

אילן ארד

© CanStockPhoto.com - csp8055559

גשם

עד הדפסת העלון ירדו באשדות 347.5 מ"מ
גשם! אשתקד לעת הזו – ירדו 422.5 מ"מ.

שנית שוב קשרים איתם בל תקשרו
ולזה שחור על גבי לבן תאשרו
ושלישית העברתם היא מיידית
ולא – ידנו לכם לא נושיט.

צלצול הפעמון שוב גבר
כאלמים צפופים ההמון שמר
למוצא פיו של החבר
ולקולו הרפה המדבר.

במצב כזה קשה לשתוק
נחוץ לדרוש וגם לצעוק.
על חיינו לא נוותר
עד משאלתנו תיפתר.

(לקוח מארכיון אפעל)

ערך אבנרון

היה היה מדגה

ובזמן האחרון גם בעזרת שניים מחיילינו המשוחררים.

בשטחי הזור נעשית הזנת הדגים לפי תערובת הכוללת: תורמוס, שעורה וכותנה. התפתחותם של הדגים טובה. לפני שבוע הוצאנו את הדגים מבריכת אמון ג' דגים שהמשקל הממוצע של כל אחד היה 80 גרם.

בשטחי הגיונגל - במשלוח האחרון של דגים רוקנו את בריכה מספר 4. המספר הכללי משביע רצון, המשקל הממוצע של כל דג היה 500 ג'. את הדגים הקטנים שהפתיעו הן בכמותם והן בגודלם, העברנו לבריכה הקטנה עד למיון ואז יהיה צורך להעבירם לבריכות אחרות. כמו כן הוצאנו כ-3500 דג מבריכה מס' 3 ומחכים לתור נוסף למשלוח באוגוסט.

סודר והורכב הזרקור בעמדה שמעל הגיונגל, הוא מאיר באור מספיק את שני השטחים ומקל מאד על השמירה.

עבודה מועדפת

בדיווח מיום 8.11.1946 אנו מתבשרים שהשבוע נשלחו לתנובה 4 אוטומובילים דגים מבריכה מס' 4 (גיונגל). אוטו חמישי שהגיע לנו לשלוש השבוע, דחו. הדגים הגיעו לת"א במצב טוב. יש לציין, כי הודות לנסיון

המשך בעמוד הבא

בשלהי שנת 1974 או תחילת 1975 החליטה הנהלת המשק על סגירת ענף המדגה שהוקם בראשית שנות ה-40. את הסיבה המדויקת לסגירה לא מצאנו ביומני אשדות, אך ניתן להניח שהיא שילוב של גורמים כמו הקטנת מכסת המים רווחיות לא מספקת, העדר כ"א מקצועי, בעיות שיווק ועוד. אז בואו נתחיל מהתחלה:

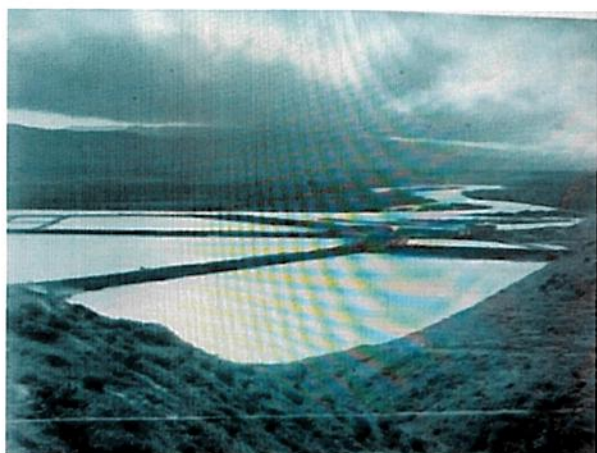
אנשי התחתונים: מתוך סרט שצולם בג'ונגל בשנות השישים

דיווח בעלון הקיבוץ מיום- 29.11.1940 מבשר שאחרי דיון קצר קיבלה המזכירות בפרינציפ את ההצעה לגידול דגים בבריכה שלנו, ולברר ביחס לכדאיות הענף הזה במשקנו בכלל.

על מרכז העבודה ועל יוסף עודד הוטל לגשת למשקי הסביבה לברר כמה שאלות מעשיות. הגזבר, כך מתברר, התנגד לעיסקה משיקולים כלכליים ומרכז העבודה הצטרף לדעתו, מה שהביא לדחיה של היוזמה לזמן בלתי מוגבל. היה מי שהזכיר ששנתיים קודם טורפד בלי שום סיבה רצינית, רצון של כמה חברים להקמת שפניה מסודרת במשקנו למרות שבכמה משקים קיימות שפניות בלי שאלות רבות והתאמצות מיוחדת. (יש אומרים ש'שפניה' היה קוד מוסכם לדיר חזירים האסור על פי דיני הרבנות).

הדיווח הבא מיום 26.8.46 מבשר כי בשטחי המדגה בזור ובגיונגל (שם היו רוב שטחי המדגה של קיבוצי העמק) התנהלה העבודה, מאז 'השבת השחורה' (יוני 46) ע"י משה ברקאי (מרכז הענף הראשון) ושני נערים,

היה היה מדגה - המשך...

בריכות דגים בז'ור

16.9.1949 - הוחלט להקים גדר באורך של 1,500 מטר לחוף הירמוק לשם הגנה על בריכות הדגים בפני גנבים ומסתננים. כמו כן הוחלט לקבוע שלושה שומרים לשמירה על שטח הבריכות. היות והגדר והשמירה ובכלל בשטח זה, היא למעשה שמירה על גבול הארץ, החלט לפנות לממשלה והצבא ולדרוש את השתתפותם בהקמת הגדר והשמירה עליה.

7.10.1949 - לאחר שנה של הפסקה (בעקבות מלחמת העצמאות), התחלנו בסוף אפריל שוב לעבוד במדגה ולהסדיר את הבריכות ובאמצע יולי התחלנו במשלוח דגים לתנובה. חששותינו שעבודתנו בגיוגל תופרע ולא נוכל להוציאה לפועל - לא אומתו, אולם, נתאמתו חששותינו ביחס לגנבות. רק אחרי כמה פעולות, שמירה והתנגשויות עם הגנבים, כמעט ופסקו הגנבות ואמנם, בדיוג האחרון הרגשנו בזה.

עד לחודש אוגוסט שלחנו 17,5 טון דגים ובשלושת החדשים אוגוסט-ספטמבר-אוקטובר שלחנו 22,5 טון ובס"ה 40 טון. באזור עשינו עבודה אנטי מלרית גדולה, שהשקענו בה הרבה עשרות ימי עבודה.

המשך בעמוד הבא

שרכשנו ועובדים טובים שהיו, שליית הדגים הסתדרה הפעם הרבה יותר טוב קל מאשר בפעם הקודמת. הדגים היו יפים ומפותחים במידה משביעת רצון.

גמרנו את חפירת הבריכה על שטח 7 ד' ועובדים עתה בהכנות לחפירת הבריכה הגדולה - 25 ד' בקירוב.

את העפר לסידור הסוללה לבריכה, כ-4 אלף קוב, נעביר בקרונות על פסים שקיבלנו מנהריים למטרה זו. את העפר ניקח ממדרונים במרחק 400 מטר מהבריכה.

ע"י שתי הבריכות הנ"ל נפטר מהחלק הגדול של העבודה האנטי מלרית שעלה לנו בכסף רב.

2.3.1948 - בחודשיים האחרונים גבר בארץ הביקוש לדגים. בפברואר שלחנו 4 טון ובמרץ 21 ט', עוד כ-6 טון נשלחו במשך חודש זה ובזאת נרוקן את הבריכות מגידול הדגים החורפי.

כל הבריכות מלאות עתה דגים לגידול. באחת הבריכות בגיוגל התחלנו השבוע לשלות דגים. לשם זה צריכים היינו להוריד את פני המים בבריכה, באותו הלילה נגנבה כמות גדולה של דגים. לפי העקבות יש לשער שמעשה זה בוצע ע"י אנשי בגורה. למחרת בלילה ירדו חברים לגיוגל ונתקלו בחבורת ערבים שעסקה בשליית דגים מאותה הבריכה. היו חילופי יריות והגנבים הסתלקו. לפי הערכתנו חסרים בבריכה זו כ-2 טון דגים גדולים ועוד כחצי טון דגים קטנים לגידול. יש לחשוב שכמות זו של דגים נגנבה במשך זמן ממושך וזה מחייבנו לחשוב על דרך יותר יעילה של שמירה בגיוגל.

היה היה מדגה - המשך...

העבודה היתה בעיקר קצירת הסוף שעלה בתוך הבריכות וסביבן. רוב העבודה נעשתה ע"י עובדים בשכר.

בעבודה. בשטח הבריכות, שהוא מחולק בשני מקומות, עבדו שלושה אנשים קבועים בו בזמן שדרושים לפחות 4-5. אמנם קבלנו אנשים לעזרה שרובם היו חדשים ולא היתה לנו שפה משותפת אתם, מה שהקשה על עבודתנו והקטין את ערך העזרה שנתנה לנו.

דיווח מאחד מעלוני שנות ה-60: יש דגים ואין דייגים. מחכים לשחרורו של אלישע בן ארצי גם כדי שנוכל לשווק את הדגים לקראת פסח...

(מכאן יש נתק גדול, וענף הדייג כמעט שאינו מוזכר בדיווחי מרכזי המשק)

2.1.1969 - תקופת ההתשה - נתן גור (רכז המשק ומי שריכוז את ענף המדגה), מספר בראיון לרותי גלעד שבשנה האחרונה הפך המדגה לענף חשוב והכרחי ביותר. ישנן בעיות של שוק מוגבל, והמגמה היא לא להגיע לייבול גבוה, אלא לכמות המותרת לנו לשווק, במינימום של הוצאות. השנה עבר השיווק את תכנית המשק ב-3 טון קרפיונים ובס"ה שווקו למעלה מ-37 טון דגים לסוגיהם השונים.

נתן מציין שיש בהחלט הצדקה להמשיך באחזקת הענף, משום שהמים שמתמשים בהם לבריכות זולים מאוד, כי הבריכות קרובות למקור השאיבה ואין צורך להעלות את המים לגובה. חוץ מזה, משתמשים לבריכות במים מלוחים, בקיץ (בעיקר מי הירמוך) בתקופה שאף ענף לא משתמש במים אלה. בנושא השיווק: יש תקווה שהשוק עוד ילך ויגדל, וחוף מזה, נכנס הגורם הבטחוני, ואם לא יגדלו בשטחים אלה דגים, לא יגדל שם כלום ויהיה שם "ג'ונגל" אחד גדול. שלישית, השנה הענף היה ריווחי, כך שישנה כל ההצדקה להמשיך ולקיימו.

אחת הסיבות למשבר שהיה בשנתיים האחרונות, אומר נתן, נבע מהצפת השוק בדגי בקלה. בעוד שכיום השיווק מתחלק בין הבקלה והקרפיונים, מה גם שבשוק

הקרפיונים ישנה עלית מה. אין ספק שהמצב הבטחוני משפיע מאוד על העבודה משום שיורדים כל יום מאוחר לעבודה וכתוצאה מזה ישנם פיגורים בביצוע של עבודות וקורה לעיתים קרובות שהדגים לא מקבלים מזון. בנוסף, כמה טונות של דגים מתו כתוצאה מהפסקת זרם החשמל בעת הפגזה שגרמה לכך שהדגים לא קיבלו מים טריים ומתו.

זו כבר שנה שניה שאנו משווקים קרפיונים ליצוא והשנה התחלנו ביצוא אמנונים. חוץ מזה ישנה עליה לא גדולה, אבל מתמדת, בשיווק הקרפיונים בארץ, ושני גורמים אלה, נותנים תקווה שתוך כמה שנים הענף יתאושש ויעבוד במלוא הקיטור.

לגבי המשק שלנו, ישנה תקווה שיוסיפו לנו זכויות ואז נגיע למצב שהענף ייצר כמעט את המקסימום שהוא יכול לייצר.

דיווח מעלון 506: היו כמה דיונים במזכירות ובוועדה הכלכלית בענייני המדגה אנו נמצאים על פרשת דרכים: ישנה התקדמות גדולה בענף זה בארץ, אשר לצערנו פסחה בינתיים על המדגה שלנו. ישנה אפשרות עי השקעה כספית לא גדולה להכפיל את יצור הדגים, אך הגורם המגביל הוא כח אדם הנושא את הענף. ישנה נכונות מצד המשק וגורמי חוץ לקדם ולפתח את הענף, אך בנוסף למשקל הכלכלי יש לקחת בחשבון גם את הגורם הבטחוני. כאמור, הענף נסגר סופית בשלהי שנת 1974 ובשטחים שהתפנו החלו לגדל מספוא, תמרים וגידולים נוספים. היום מגדלים בו בננות, אבוקדו וגידולי שדה. בנוסף לנתן גור ולמשה ברקאי שניהלו את הענף, היו צעירים רבים שעבדו בו תקופות שונות ובהם יונתן אלתר, יענקל'ה שרון ויגאל עשת.

לא ניתן לסיים סקירה זו מבלי להזכיר את עובד המדגה דני זאבי ז"ל, בנם של יהודית ועזריאל ז"ל ואחיו הצעיר של אסף (יבדל לחיים ארוכים), שמצא את מותו בעשירי

סוף בעמוד הבא

היה היה מדגה - המשך...

מרכיבים:

200 גר' חמאה רכה בחום החדר

1 ביצה טרופה

1 שקית אבקת סוכר (100 גר')

כף ריבה חלקה - אפשר מעורבת או בטעם תות שדה

2 וחצי כוסות קמח רגיל (*חשוב מאוד לא תופח*)

אם רוצים אוזני המן בטעם שוקולד, להוסיף 2

כפות קקאו

למילוי:

ניתן לשים מה שאוהבים:

פרג/שוקולד/חלבה/ריבה.

אופן ההכנה:

לערבב את כל המרכיבים וללוש לבצק רך ונעים.

אם הבצק דביק אפשר להוסיף מעט קמח.

לעטוף את הבצק בניילון נצמד ולהכניס את הבצק למקרר לפחות לשעה.

להוציא את הבצק מהמקרר. לרדד אותו על משטח מקומח ולקרוץ עיגולים.

מומלץ לקמח גם את המערוך ומעט קמח גם את הבצק מלמעלה, שלא ידבק.

לשים כפית מילוי במרכז לסגור.

לאפות כ- 14 דקות בחום של 175 מעלות עד שמזהיב טיפה... לא מדי הרבה, אחרת האוזנים יצאו חומים.

* אם ממלאים במילוי שוקולד/ריבה.

חובה להקפיד את אוזני המן כ-1/4 שעה לפני האפיה, או להוסיף אגוזים קצוצים.

טיפ טעים לאוזני המן לילדים קטנים, אפשר להוסיף לבצק סוכריות צבעוניות לקישוט או בתוך המילוי בחלק שרואים בפתח האוזן המן.

שיהיה בתאבון וחג פורים שמח

רויטל לוי

לאוגוסט 71 בגיל 24 בתאונת עבודה, בעת שטרקטור בי.אס.די. עליו נהג, החליק לברכת הדגים. דני עמד באותה עת לצאת ללימודים גבוהים. בנס הבכור של אסף ומלכה, (הבעלים של צל תמר) קרוי על שמו.

אבנרון

בת דיי"ט

מא'ם - בנ'מ'ן אבי'ט
לחן ושירה - מ'ר'ט אבי'ט

השיק דיי"ט סירתו אל המ'ם
לצ'בר ה'ט הצ'מ'וק
י'לד'ה קט'נ'ט'נה אפ'ורת הצ'ינ'י'ט
נש'אה תפ'ילת'ה ל'רח'וק

א'ל'י, נ'צ'ור מ'צ'ול'ות ה'א'ינ'ס'ו'ץ
וש'מ'ור נ'ת'יב'ות ב'י'מ'ט
כ'ח'ו'נ'י צ'ו'מ'ד'י'ט י'ל'ד'י'ט צ'ל' ח'ו'ץ
וה'מ'ה ב'נ'י ד'י'ט'י'ט

ר'ח'ק ד'י'ט'י'ט נ'צ'ל'ט אל' הא'ופ'ק
ור'וח נ'ש'ב'ה ב'ה'מ'ה
א'י ש'ט צ'ל' ח'ו'ץ צ'מ'ד'ה ה'י'א ב'א'ופ'ק
י'ל'ד'ת ד'י'ט'י'ט ה'ו'מ'ה

א'ל'י, נ'צ'ור מ'צ'ול'ות ה'א'ינ'ס'ו'ץ...

ח'ת'ר ד'י'ט'י'ט אל' ח'ו'ץ, אל' הס'ל'צ'
מ'ל'ל א'ל'י ל'ל ב'מ'ש'ו'ט'י'
י'ל'ד'ת ד'י'ט'י'ט מ'י י'ד'מ'ה מ'י י'ש'ו'ה ל'ה
ל'י'ט ל'ח'ש'ה אל' ל'ל'י'ן.

אזני המן של רויטל!

..... בטור הבא.....

טורתרבות

הפנינג נעים, אווירה טובה והרבה דוכנים מגוונים. (שוק דומה יהיה ב-5.3.22 לפני פורים)

ערב קודם, קיבלנו יחד את השבת בקבלת שבת קהילתית משפחתית במועדון בית קרפ. דורון רוזנבלום הנחה, יותם בארי ניגן וכולנו נהנינו מאווירה נעימה מאד ומקבלת שבת משותפת. – המועד הבא לקבלת השבת המשפחתית יפורסם בהמשך.

מאחלת לכולנו שבת שלום!

והמשך חזרה לשגרה

מאיה אלטר

שלום,

את טורתרבות השבוע, מתחילה עם פירוט לויז פורים!

כן כן.....! אחרי שנתיים שבהן נאלצנו לוותר על המתכונת המסורתית של חגיגת פורים,

אני שמחה לעדכן שהשנה – **זה קורה**.

5.3.22 – בזאר תחפשות – רחבת חדר האוכל איחוד, נתחיל להיכנס לאווירה.....

17.3.22 – הפנינג קהילתי משפחתי בהובלת החינוך ובשת"פ עם התרבות – חדר האוכל איחוד

18.3.22 – מסיבת פורים לבני 18+

צוות החג מורכב מנציגים של האיחוד והמאוחד, ועובד במרץ על הפקת החג – **וכל הפרטים יפורסמו בהקדם**.

(מי שעוד מעוניין להצטרף לצוות מוזמן לעשות זאת, יש עוד מקום)

קצת לפני פורים,

4.3 – נצא יחד, **נשות אשדות איחוד** ליום מגבש ומהנה.

הצוות המסור: רבקה מנטל, עדי גל, איסי בולוצקי, סיוון אבוחצירה אדמית פלג ורונית איתן עמלו רבות על הפקת יום מיוחד זה. ניפגש בבוקר יום שישי 4.3.22 ונהנה מיום חוויתי מגבש, ומיוחד.

וקצת ממה שכבר נעשה:

שוק יד 2 המסורתי, חזר ובגדול.

בשבת נעימה ושמשית הועמדו מעל 25 דוכנים שונים ומגוונים ומכרו את מרכולתם.

העמק כולו פרגן לארוע וכמות האנשים הגדולה שהגיעה, העידה על כך.

ארכיון אשדות איחוד

נר נשמה חודש פברואר

עושים סדר בקבוצת "אחדות" – 4

מרדכי ומלכה שוורץ

בעלונים האחרונים כתבות הארכיון עוסקות בהבדל בין קבוצת "אחדות" ובין מייסדי אשדות יעקב. הדבר הכרחי לקראת חג ה-100 של אשדות בו נשבח את זכות ראשוני הישוב.

אנחנו מתמקדים בקבוצת "אחדות" שהגיעה ב-1924 מירושלים לגשר. אנחנו רואים שלא כל מי שהיה בקבוצת "אחדות" היה גם בין מייסדי אשדות. ראינו זאת במקרה של אליעזר שוב למרות תרומתו ב"גשר".

על פי רשומות בארכיון של אשדות איחוד אבל לא של אשדות מאוחד, **מרדכי ומלכה שוורץ**, האח והאחות של אסתר קרפ, נכללים בין האנשים שהיו בקבוצת "אחדות". צריך לזכור שיחיאל שוורץ, אביהם של אסתר, מרדכי, ומלכה, חי את שנותיו האחרונות באשדות וקבור באשדות. כמו כן, אחות נוספת של אסתר קרפ, שושנה, אף היא היתה בגשר ואחרי היעדרות ממושכת, הגיעה לאשדות והלכה לעולמה ב-1943 וקבורה באשדות.

לסיכום, מבין חברי משפחת שוורץ המוזכרים שהיו בקבוצת "אחדות" רק **אסתר קרפ (שוורץ) היא בין מייסדי אשדות.**

שבת שלום, ובריאות טובה לכולם,

שאול ינאי – ארכיון אשדות איחוד

ט"ו שבט תש"י	2.2.1950	אלקה	לוריא
ט"ז שבט תשי"ב	12.2.1952	זרח	זהרי
ו' אדר תשי"ז	7.2.1957	אברהם	גפני
ד' שבט תש"ך	2.2.1960	אילן	הראל
ד' אדר א' תשכ"ב	8.2.1962	פרידה	הרץ
ב' אדר א' תשכ"ב	24.2.1962	שרה	אורבך
י"ז שבט תשכ"ג	11.2.1963	יונתן	דמלין
ט"ז אדר א' תשכ"ה	18.2.1965	גיל	דמלין
ט' שבט תשכ"ח	8.2.1968	קלר	גבהרד
ט' שבט תשכ"ח	8.2.1968	חנן	לרנר
ט' שבט תשכ"ח	8.2.1968	חיים	מוצרי
י"ב שבט תשכ"ח	10.2.1968	יהודה	חלק
כ"ג שבט תשכ"ח	22.2.1968	קלמן	שץ
ד' אדר תשל"ב	19.2.1972	משה	ספיר
י"ט שבט תשל"ד	11.2.1974	מרדכי	סס
י"א אדר תשל"ה	22.2.1975	חיים	יעקובסון
ג' אדר תש"מ	20.2.1980	כרמלה	גכמן
י"ב אדר תש"מ	29.2.1980	ז'ניה	גולדשמיד
כ"א אדר א' תשמ"א	25.2.1981	אברהם	ריקליס
י"ט אדר א' תשמ"ו	28.2.1986	מאיר	ברסלבסקי
י"ב שבט תשמ"ז	13.2.1987	משה	שמיר
ח' אדר תשמ"ח	26.2.1988	הרצל	שפירא
כ"א אדר א' תשמ"ט	26.2.1989	אריה	פנר
כ"ג אדר א' תשמ"ט	28.2.1989	ישראל	לרנר
כ"ח שבט תשנ"ב	2.2.1992	אבא	רימלנד
ה' אדר א' תשנ"ב	9.2.1992	חנוך	ראובני
י"ג שבט תשנ"ג	4.2.1993	חנה	ברטלר
ט' אדר א' תשנ"ה	9.2.1995	אהובה	לוריא
כ"ח שבט תשנ"ז	4.2.1997	אבנר	אלתר
י"ג שבט תשנ"ח	9.2.1998	ליאור	מעין
כ"ה שבט תשנ"ח	21.2.1998	פולה	מלמוד
ח' אדר א' תשס"ג	10.2.2003	אליעזר	קרפ
כ"ד שבט תשס"ה	3.2.2005	שרה	ויכה
ט"ז שבט תשס"א	9.2.2001	יוחקה	גרינבאום
ט"ז שבט תשס"א	9.2.2001	יעקב	וולשובר
ג' אדר א' תשע"א	7.2.2011	מרגוט	כץ
ב' אדר תשע"ה	21.2.2015	דינה	אופיר
י"א אדר א' תשע"ו	20.2.2016	יוסף	הראל
ב' אדר תשע"ח	17.2.2018	משה	בן נאים
ב' אדר תש"פ	27.2.2020	שרה	הראל

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

מכון חליבה מדוגם

חליבה בסטייל – צילום הדמייה

חצר המתנה בגודל מגרש כדורגל

מבט על

אבנרון

ביום ראשון 27.2 תשיק רפת נטופה מכון חליבה קרוסלי חדש, נוצץ וחכם. הקרוסלה בעלת 62 עמדות חליבה, שהיא פאר המילה האחרונה (ביצוע וליווי מקצועי 'אפימילק' קיבוץ אפיקים!). המכון, שעלותו כ-12 מיליון ₪, יצמצם את משך החליבה ל-4 שעות בלבד (כיום 6-7 שעות), ויעמיד את רפת נטופה כאחת מרפתות החלב המשוכללות והיעילות בעולם. בדרכן לחליבה עוברות הפרות אולם המתנה רחב ידיים בעל רצפת גומי נעימה למגע ומאווררי הליקופטר ענקיים מעל, כאשר הפרות נעות לעבר המכון בשקט מופתי וללא מגע יד אדם. את מקום טנק החלב המיתולוגי, יחליפו שני מיכלים אנכיים בעלי קיבולת של כ-40,000 ליטר. בקיצור, עולם אחר לחלוטין ממה שהורגלנו.

"רפת נטופה" שבבית רימון (500 מטר גובה!) הוקמה בשנת 2001 והיא איחוד של שלוש רפתות קיבוציות: גשר, אשדות איחוד ובית רימון. יש בה כ-1000 פרות חולבות והיא השניה בגודלה בצפון. ברכות חמות למנהל הרפת **מוטי רחמים** (קיבוץ יפעת) והצוות המסור שעימו, שמשדרג את ביצועי הענף משנה לשנה מבחינה מקצועית ומביא אותו לריווחיות מצוינת. דוגמה לכך היא היונקיה המשוכללת, שמגיעה לקרוב לאפס!! אחוזי תמותה, נתון פנטסטי בכל קנה מידה, שמשפיע דרמטית על התוצאות הכלכליות, ואין לו אח ורע ברפתות אחרות.

ישי שפירא ידאג לסיור מאורגן בזמן הקרוב.

פרידה מאבא

אבא שלי

פדריטו קרידו

ידעתי שהפרידה ממך קרבה. ראיתי אותך שוקע אט אט ואפילו התקשורת היחידה בינינו דרך השירים בספרדית, הצטמצמה. המילים נשכחו, איבדת את היכולת לדבר ולהביע את עצמך.

ידעתי שזה עניין של זמן עד שתעצום את עיניך, ועדיין הכאב עצום, גם כשאני יודעת שחיית חיים מלאים ומעניינים וזכית לראות נכדים ונינים.

101 שנים פחות יומיים היית כאן. היית עד בחיך, לימי שלום וימי מלחמה, מהפכות, מלחמת עולם, רעידות אדמה, רגעי משבר ורגעים מאושרים עם הקמתה של המדינה והקמת משפחתך ועוד ועוד. ואני חושבת שאם אמא שושנה ז"ל היתה עדיין איתנו, היית עדיין צועד, שר ופותר סודוקו.

עם לכתה של אמא, לפני כ-9 שנים, משהו בך כבה, שנה אחת החזקת איכשהו מעמד בביתכם, מטופל ע"י עובדת זרה, ואז ביקשת לעבור לבית הסיעודי באשדות מאוחד, ועם סגירתו, עברת לבית דורות שבקיבוץ גשר, שהיה בית עבורך עם צוות מדהים שעושה עבודת קודש.

ליוונו אותך בשנים שהמשכת לבד, ללא אמא, לא היה פשוט לראות את העצב בעיניך. היית אדם שקט, צנוע, נעים הליכות, תכונות שכל מי שהכיר אותך התאהב מיד. כך חונכת עוד בנערותך והתבגרותך בבית בטנג'יר, עת התייתמת מאביך בגיל 13 ונאלצת לעזור בכלכלת הבית יחד עם אחיך הבכור מנחם ז"ל.

שמונה אחים היית, ארבעה בנים וארבע בנות, ואמא אחת חזקה ומשמעותית בחייכם, סבתא ממה.

כאשר ראינו אותך לעבודת השורשים של בנותיי, סיפרת שכששמעת על הקמת מדינת ישראל, בער בעצמותיך הרצון לעלות לארץ, הכשרת בני נוער בתנועת הצופים שם שימשת כמדריך ובהמשך בתנועת הבונים-דרור בסוכנות היהודית.

ב-1949 עלית לארץ עם אחיך יעקב ז"ל שכמוך, היה עדיין בטנג'יר, בארץ המתין לכם בנמל חיפה. מנחם האח הבכור, הביא אתכם לקיבוץ גבעת חיים, משם עברתם לאפיקים שם הוכשרתם לקראת המעבר לנקודת הקבע "יגב" בדרום הארץ שכעבור שנה, הוחלף לכפר עזה. הרגשת יחד עם חבריך תחושת שליחות ועזרה למדינה הצעירה, למרות הקשיים שבדרך, חיים ללא חשכל ומים וחום כבד מנשוא.

את אמא שושנה, רעייתך הכרת כשהגעת לעזור בקיבוץ דורות שם התגוררה. התאהבתם, הבאת אותה לקיבוץ כפר עזה, שם נישאתם ושם נולדה עפרה, בכורתכם.

5 שנים מאוחר יותר, התפרק אותו גרעין על רקע בעיות חברתיות. חברים טובים שלכם נטשו את הקיבוץ, ולך ולאמא, הורים עם תינוקת קטנה, היתה אחריות גדולה. פנית לאיש סוכנות בתל אביב שהציע לך עבודה בקרית שמונה בקליטת עולים מצפון אפריקה, שם נולדנו יוני ואני, שזכינו כולנו לגדול בבית ערכי, דואג ותומך.

עסקת בתפקידים שונים במועצה: בתחילה כמחסנאי, קופאי ובהמשך בהנהלת חשבונות כחשב, ואחר כך מבקר העיריה עד ליציאתך לפנסיה..

אני זוכרת את כל הצעדות שהתלוויתי אליך, איזה כושר היה לך. לימדת אותי כיצד לרדת נכון בירידות התלולות כדי שלא אחליק. היה לך מקל שעליו היו סרטים צבעוניים שעליהם

המשך בעמוד הבא

פרידה מאבא - המשך...

אבא,

מסע חיך הארוך והמרשים הסתיים על סף יום הולדתך ה-101 אותו היינו אמורים לחגוג מחר.

הנה אתה כאן מונח לפנינו. הגיע זמן לנוח.

דרך ארוכה, בעיקרה לא סלולה, היתה הדרך בה צעדת מטנג'יר שבמרוקו, עיר הולדתך עובר לפעילותך במסגרת עליית הנוער בצרפת ועד לכפר עזה שם נישאת לאמא והקמת משפחה, משפחתנו.

קריית שמונה היתה התחנה המרכזית, מאז הגעת אליה בראשית שנות ה-50. עיירה צעירה יפה ותמימה שדי מזכירה אותך: צעיר, נמרץ, אתלטי, מוכשר, שהטביע חותמו והיה חלק בלתי נפרד מהתפתחותה ופריחתה של העיר.

ספורט ריקוד ושירה – בעיקר בספרדית וצרפתית- היו חלק בלתי נפרד מאישיותך הכובשת, כמו גם אהבת הארץ, שבשביליה הרבית ללכת. יושר, יושרה, רדיפת צדק ואהבת האדם היו מהותך: מתמיד, מעורב, אכפתי בחיי הקהילה, במקביל לטיפול הקן המשפחתי הפרטי והרחב.

הקמת משפחה יפה ששורשיה הם שורשיך שהסתעפו וצמחו עם השנים. נכדים ונינים שמרביתם זכו לפגוש ולהכיר אותך, והם כמונו, עפרה אורית ואני, כבר מתגעגעים

חיית חיים מלאים מלאי תוכן, עשייה, ציונות ואהבה.

היה שלום נוח בשלום!

בנך, יוני

ציינת בכתב ידך היפהפה את שמות כל הצעדות בהן השתתפת: צעדת הגליל, צעדת כנרת, גלבוע, יחיעם, גבעת המורה, ירושלים ועוד ועוד ועוד.

אהבת את הארץ ושביליה, שרת כל כך יפה בצרפתית ובספרדית.

ב-1992 עברת עם אמא לאשדות יעקב והצטרפת אל עפרה ואלי. הקירבה לנכדים עשתה לשניכם טוב.

המשכת לעבוד ולתרום במועדון יצירה ובלוג, סעדת חברי קיבוץ שהיו בבית אחדות, היית להם אוזן קשבת, כל מה שעשית היה מתוך מסירות ואהבה. כך, יום ועוד יום, חודש, שנה ועוד שנה בחיך ועונה.

באפריל 2013 נעצר עולמנו-עולמך, עת אמא הלכה בחטף, ומשהו מכולנו הלך יחד איתה. מתנצלת שלא יכולתי למלא את כל החלל שהותירה אחריה ולהיות איתך יותר. עשיתי כמיטב יכולתי ומתוך אהבה והערכה עצומה אליך.

נוח בשלום אבא אהוב שלי.

עכשיו אתה עם אמא. תחזור לדבר בספרדית, תספר לה איך הרגיש להיות כאן בלעדיה, תפגוש שוב את הוריק אחיך ואחיותיך, תמסור לכולם חיבוק מאיתנו.

TE AMO MUCHO MUCHO
TU CHICITA HIJA, ORIT

הבת, אורית סגל

אבא יקר

למדת לצייר והקפדת לצאת להליכות. באמת
נפש בריאה בגוף בריא.

היית, יחד עם אמא כמובן, סבא טוב לנכדים
שתובנותיהם לחיים הן ממה שחוו מכם.
בכמעט 8 שנים האחרונות, זכית אתה, וזכינו
אנחנו, שתהיה דייר ב'בית דורות' בגשר.
תקצר היריעה מלתאר את שהייתך שם,
בבית שמנוהל היטב, עם אנשי צוות אוהבים,
מסורים ומחוברים לעבודתם. היית שם כבן
משפחה אהוב. זו הזדמנות לנו להודות
לחדוה הדר ולכל הצוות, שלמדו ממך פרטים
מחייך ושירים בספרדית ששרת בכל הזמנות.

עכשיו מנוחת עולמים.

עפרה

עפרה פייקוב מבקשת בשם משפחתה,
להודות לחברים הרבים שהגיעו אלינו,
סימסו או התקשרו, במהלך השבעה על מות
אבינו שלמה דודו ז"ל.

במפגשים אלה התוודענו לקשרים הטובים
שנרקמו ביניהם לבין שושנה ושלמה, זכרם
לברכה. תודה מקרב לב למיכה סוסן ועינת
אפשטיין שליוו אותנו בחדש ובנועם.

שבוע טוב בשם כל המשפחה:

עפרה פייקוב, יוני דותן ואורית דודו סגל.

דודה סימי אמרה שמי שמת בראש חודש
הוא צדיק. אז אתה אבא, צדיק. דוד אמנון
אמר שמיכאל בגימטריה זה 101 והוא
המלאך הניצב בפתח גן העדן לקבל את פניך.
מחר ימלאו לך 101 שנים. אתה מובא
לקבורה בתאריך לועזי שנקרא כמו צופן
02022022. היית לנו אבא טוב, מיטיב ומחנך,
הלכותיך והלכותיה של אמא היו לשלושתנו
לדוגמא ולמופת, שגם בחלופי השנים
כשהפכנו להורים ואפילו לסבים אנחנו חשים
את נוכחותכם המשמעותית בחיינו כמו ניגון
קבוע ושקט שנוסך בנו ביטחון. תחנון חייך
שזורות וארוגות היטב בתחנוניה של
המדינה שלנו. היתה בך אהבה עמוקה
להתיישבות, לעמל ולהתנדבות. כשסיפרתי
לך ב 1972 שאהיה עם הגרעין שלי חצי שנה
בהיאחזות הנחל במצפה שלם, רצית לדעת
היכן בדיוק נמצאת הנקודה. האמנת באמת
ובתמים בהצנע לכת ובמתן דוגמא אישית.
ידעת לעמוד על עקרונותיך ולא ויתרת, גם
אם היית בדעת מיעוט בויכוח. אחד
מהידועים אצלנו הוא התנגדותך והביקורת
שלך על קיום אירועי שמחה כמו חתונות
ובריתות נוצצים שמלווים בהוצאות ענק, הן
לאורחים והן למארחים.

אהבת מאד את המדינה ואת נופיה, שנים על
גבי שנים רגליך כבשו שבילים בצעדות
הגליל, הגלבוע, ירושלים, התבור ועוד, הן
התאימו לך כמאמין בשמירה על נפש בריאה
בגוף בריא, עוד נושא שהיה לו מקום
במשפחתנו סביב שולחן האוכל בחיך על מה
אוכלים, כמה ובאיזה קצב...שנות חייך
באשדות היו לך ולאמא טובות ושקטות,
אהבת את הביטחון שבשיגרה. פקדת במשך
שנים חברים ב'בית אחדות' שהיו צעירים
ממך בשנים רבות והנעמנו להם מעט את
הזמן בשיחה משותפת. עיניה הכחולות
והמחייכות של מרים דון יחיא אורו
בכניסתך, שוחחתם בצרפתית בהנאה
ובעניין. שנים רבות הלכת מידי יום לעבוד
במחלקת הגימורים ב'לוג', כי חשבת
שמחובתך לתרום ולהיות עסוק; והיו לך
משחקי הגיון ותשבצי סודקו שאיתגרו
אותך ואהבת את זה מאד. רקעת בנחושת,

נעים וטוב, נעים וטוב, חן וחסד ורחמים**דבר מנהלת הקהילה החדשה****ובאה הישועה**

בימים אלו אני נכנסת לתפקידי כמנהלת קהילה.

ראשית, תודה לכם על הבעת האמון בצוות האיתור ובוועד ההנהלה על בחירתם. קורות החיים שלי פורסמו ולכן לא אעמיס עליכם פרטים שאתם כבר יודעים. בתקופת החפיפה הקצרה עם משה שפיצר הספקתי ללמוד מעט על התנהלות האגודות ועל הקשרים/יחסי הגומלין ביניהם ולהכיר את המערכות השונות.

כמו כן, נפגשתי ואפגש עם בעלי התפקידים למטרת למידה מ"השטח" מתוך ידיעה שזו ההיכרות האמיתית והלמידה המעמיקה והטובה ביותר. חשוב לי לשמוע ולהבין מה מתרחש וללמוד מה צריך לשמר ומה כדאי או רצוי לשפר.

בהזדמנות זו אספר שמנקודת מבטי הקהילתית, קהילה נבנית בזכות חלקיה וחבריה!

אמנם התשתית הפיזית חשובה מטעמי נוחות ואיכות אך ללא תחושת שייכות ומוגנות המקום הופך למקום אקראי שאנו גרים בו.

תקשורת בין-אישית, חינוך ותרבות הן אבני יסוד הבונות קהילה ומלכדות את הקבוצות השונות שבתוכה. מנקודת מבט זו ובהקפדה יתרה על תקשורת מכבדת ובונה, ארצה לפעול ולתרום למען כולנו.

ואתם, חברים יקרים, החשובים ביותר בעיני. דלתי פתוחה ואשמח מאוד להכיר ולשמוע אתכם. הרגישו בנוח להיכנס למשרד או להתקשר ולשתף כשצריך.

מתאריך ה- 15.2.22 אעבוד בימים א'-ד', מספר הטלפון שלי 054-4881800 בברכת שיתוף פעולה ובהערכה,

אורית מור-חיים - מנהלת קהילה

שלמה המלך עם שושנת הפלאים, הביאו איתם הנה תרבות אחרת. יותר שקטה יותר צנועה. לשלמה היו פנים נעימות וטוב בהליכותיו. לשלמה היו צעדים רכים ושקטים - ואז, כשפגשתי אותו- היו לו עיניים טובות ופנים חלקות- נעצר ואמר- "שרים"? כמובן.

גם אתה שלמה שרת שירים שאני לא גדלתי עליהם- בספרדית, בלדינו- ואני השבתי לך באידיש מפולין- או בעברית. פשוט. הכי התחברנו בשירת הארץ- ארץ בה נולדנו, ארץ ישראל יפה, ימין ושמאל, למדבר שאנו, למדבר שאנו- היה לך קול נעים ורך וטוב-

איש חסד אתה- היית הולך לבקר אנשים זקנים שמחפשים משהו שיקשיב להם, משהו שיספר להם וישיר להם- גם בצרפתית. כאילו היית הכליזמר שמסתובב בעיירה ונותן קולך בשיר, בשקט, והם היו מטים אוזן ומזדקפים- היית שליח מצוות הנותן סיבה לאנשים לחייך אליך במבט.

גם איתי זה קרה לך- המבט הטוב. המבט הנעים. בצעדים איטיים וקטנים הוספת לך מקל- שמרת על יציבות- הקשבת לעצמך וזרמת עם הגיל קדימה- עד דיור מוגן, עד הנשימה האחרונה.

נעים וטוב אתה – ובאותו החן והחסד שנתת- נשמת נשימה אחרונה. זו היתה בשבילך הישועה- להאסף למלכות שמים. צדיק אתה שנפטרת בראש חודש אדר שנה מעוברת- לא שמחים, לא רוקדים, רק מתחילים להתגעגע-

עפרה, יוני, אורית- נכדים ונינים = אשריכם שהיה לכם סבא כזה- אדם כל כך נעים הליכות ועושה רק טוב. תתחבקו ותדברו בו עד שהנשמה שלו תמצא את מקום מנוחתה בתום ימי השבעה.

אהבתי אותך - אני

שרה'ה שרון

מנהל העסקים נפרד ממנהל 'רכב אשדות'

אמנון ידידי,

נאספנו כאן, בסירין, שותפין לפרק האחרון במסע שלך עם מוסד צ'מפיון באשדות, מסע שארך 30 שנה, מסע של הקמה, ייסוד, והפעלת מוסד לתפארת. מוסד שבאופן קבוע הוביל את מדדי השרות ושביעות הרצון של לקוחותיו, ומהווה בצדק מקור של גאווה עבורך, עבור צוות העובדים והנהלת צ'מפיון.

בחרנו להיות איתך ועם המשפחה ברגע הזה, בכדי להביע את הערכתנו לעשייתך המבורכת לאורך השנים, בכדי להודות בקול צלול, מה שלעיתים אנו חוסכים אחד מהשני.

להודות לך על המסירות, הנחישות וההתמדה, שהזרימו את הדלק למנוע הבעירה שהזרים את הכוח שאיפשר לישות הזו, מוסד צ'מפיון אשדות, לפעול ולשגשג במרחב תחרותי וקשוח.

זה לא מובן מאליו, שקיבוץ, שמתנהל בדפוסים יוצאי דופן וחריגים לעולם העסקים הקפיטליסטי, יצליח להפעיל ולהתפרנס מפעילות המלווה באינטראקציה כה גבוהה עם ציבור לקוחות מגוון, שכאשר הם מגיעים למוסד נכנסים לעמדת מגננה. אין ספק שמה שאיפשר לדבר הזה לקרות קשור באופן הדוק אליך, לאישיותך, לפן השירותי שבאישיותך ולנכונות שלך ללמוד ולהתרחב לעולמות חדשים.

המוסד בניהולך, אמנון, גיוון את סל הענפים ומקורות ההכנסה של הקיבוץ, הוסיף לו צבע ותרומה כספית נאה מאד לאורך השנים. המקום מנוהל ונראה כמו בית מרקחת ומהווה גאווה לחברי הקיבוץ וללקוחות המוסד בנראות שלו ובאופן ההתנהלות שלו.

אתמול התקשר אלי אריק ירום, מנהל אגף סוכנים וסניפים ברשת צ'מפיון, על מנת לבשר לי שבחרו במוסד שלנו להיות מהראשונים בהם יותקן כל הציוד לצורך קליטת מכוניות חשמליות של סקודה, שאמורות להגיע לארץ באביב הקרוב. זה

בוודאי מעיד על היצירה ממנה אתה נפרד בימים אלו.

אמנון, בחודש יוני לפני 8 חודשים, הפתעת אותנו, הבאת בפנינו את בקשתך "לסמן ביומן" את המועד שבו הנך נפרד מהמוסד. אומץ ליבך לעשות את המעשה הלא מאד שיגרתי הזה, ראוי בעיניי להרבה מאד הערכה. לא כל אחד יודע להיפרד בזמן שבאמת מתאים לו, והגדלת לעשות!!!

מובן מאליו שכאשר המהלך הולך ומתקרב ומגיע רגע הפרידה, צפים הלבטים, הקשיים ואולי אף רגעי חרטה מסויימים עולים פה ושם, אך אתה הובלת והיית שותף במציאת הפתרון המתאים להמשך קיומו של המוסד. הנך יוצא למסע אל הלא ידוע, אתה מעוניין להניע מחדש את החיפוש ואת התשוקה, אתה רוצה לפגוש ריגושים חדשים. אני מסיר בפניך את הכובע על התעוזה ונחישות ומאחל לך מקרב ליבי שתמצא את שהנך מחפש, שיפעמו בך כוחות של התחדשות, שתמצא את הדרך להביט אחורה למוסד במבט מלווה ואוהב, ותדע שאת הדרך בה הנך פוסע, אתה סללת, וטובה היא מאד!

תודה רבה אמנון, על עשייה משמעותית, על מליוני שקלים של רווחים, ועל מה שהנך מעביר לידיים הבאות.

שתהיה דרכך מוצלחת.

ישי שפירא, מנהל עסקים אשדות יעקב איחוד,

אתה לא יודע מה זה NFT?

דיגיטאלית של האמן מייק ווינקלמן. שנקראת 5,000 הימים, קוונטין טרנטינו מכר ככה חלק מתסריט פרי עטו, לאו מסי הקים יקום שלם עם דמויות שלו כ-NFT. נייקי הוציאה כמה דגמי נעליים מיוחדים שהיא מוכרת ב-NFT ועוד ועוד.

NFT כך גילו לי, זה ראשי תיבות של Non Fungible Token ובתרגום מילולי – "אסימון שלא ניתן להחלפה" וההסבר הכי פשוט שנתנו שם הוא שמדובר באמצעי רישום בעלות על יצירה. NFT היא, בעצם, תעודת בעלות דיגיטאלית שלא ניתנת לשכפול או להעתקה היות והיא רשומה על הבלוקצ'יין והסחר בו נעשה בלעדית במטבעות דיגיטאליים כמו **אתריום**.

אתם הבנתם את זה? אני לא. ויש לי הרגשה שגם לא אבין בגלגול הזה. שזו כלכלה של הדור הבא והיא כבר כאן.

כנראה שאני לא מעודכן כמו שאני מרגיש.

כתבה בנושא אפשר לקרוא בקישור המצורף:

<https://www.mako.co.il/finances-weekend/Article-0033f8eb88a0e71026.htm>

יונתן אלטר

אני מרגיש בעניינים. אני משתמש במחשב, כותב ועורך בו עלון במודיעין, מקבל ושולח מיילים, מחפש מידע בגוגל. אני מזמין תור לרופא באפליקציה של ה"כללית" בטלפון החכם, אני גם מוצא שם את התוצאות של בדיקת הדם, אני מעביר כסף באפליקציה של הבנק. או ב-bit, או ב-PayBox, אני נוסע עם Waze וחונה עם פגו ואני מתפעל שעון חכם שמודד לי צעדים, דופק, מרחק שחייה ושעות שינה. אני אומר לעצמי שאני אמנם מבוגר אבל אני צועד עם הזמן ומסתדר בעולם המודרני.

כל זה היה נכון עד שלפני כחודשיים, הוזמנתי ליום עיון בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת תל אביב שהוקדש לזכרו של חבר מקורס הטייס שנפטר מקורונה. יוסי ברקאי, חבר קיבוץ משמר השרון טייס מסוקים, מהנדס ועורך דין שעסק בקניין **רוחני**. המשרד בו עבד, ביחד עם הפקולטה למשפטים באוניברסיטה, קיימו, לזכרו, יום עיון שעסק במטבעות קריפטוגרפים, ארנקים דיגיטליים ו-NFT. אין לי מושג על מה זה אבל לכבודו של יוסי ורינה אשתו, השתתפתי וגם, חשבתי שזו הזדמנות להבין על מה מדובר.

סיפרו שם שהמטבע הקריפטוגרפי הכי פופולארי הוא הביטקוין שהתחיל את שנת 2021 בערך של \$ 28,994, בעשירי בנובמבר הוא הגיע למחיר שיא של \$ 68,780 ובסוף השנה הוא נסחר ב-\$ 46,800. בין לבין, כך סיפרו שם הוא צנח וטיפס ושוב ירד ושוב עלה. אמרו שם שהביטקוין הופך כבר להיות שיחה בסופר ובארוחות המשפחתיות ויש עוד ועוד משקיעים שפותחים חשבונות מסחר. וגם שהביטקוין חזק יותר ממטבע הדוג'קוין המקביל שדוחף אילון מאסק.

בהמשך סיפרו שם שזה כלום לעומת טרנד ההשקעות הגדול של השנה היוצאת ה-NFT. גם הוא, כך אמרו שם נושא שעולה בפגישות עם חברים. הם התחילו וסיפרו ש-\$ 69,346,250 (שישים ותשע מיליון, שלוש מאות ארבעים ושש אלף, מאתיים חמישים דולר) זה המחיר בו נמכרה יצירת אמנות

זיכרון קפוא וממש לא נחמד - עמליה

את פסק הזמן מנצלים הבנים להכנת כדורי שלג כדי על מנת לרגום את הבנות שמיד פוצחות ביללות. לאחר זמן מממושך יחסית, מופיע אחד המורים שאומר לנו לחזור הביתה, כי חלק מהמורים ממילא לא יוכל להגיע, משום שהאוטובוסים שלנו לא מצויידים לנסיעה בשלג. כולנו קפצנו משמחה וחזרנו לבתי ההורים תוך שחשבנו מה נעשה ביום החופש הבלתי צפוי. יצאנו אחותי ואני החוצה, ואז גילינו ש-בלול הקטן שבו גידלנו כמה תרנגולות, עומד התרנגול וקורא בקול גדול, ותוך שמנופף בכנפיו, רץ לנקר וללקט קצת גרעינים בחצר המגודרת. נכנסנו ונעמדנו על הקרש, וממנו קפצנו לתוך שקע באדמה שהיה מלא שלג רך ונעים. עלינו וקפצנו שוב ושוב תוך שהנעליים והגרביים הרטובות מקפיאות את אצבעות הרגליים עד שכבר לא יכולנו לזוז. זעקנו בקול גדול: "א-ב-א א-ב-א" שיצא לחצר כדי לקחת את נילי על הידיים ואני נגררתי אחרי הביתה. חשמל לא היה והנפט היה בקיצוב. אבא מרתית קומקום מים על גבי הפתילה, וכאשר המים חמים דיים, אנחנו מכניסות את רגלינו הקפואות לקערה כדי להפשיר אותן בעזרת עיסוי עדין.

כשאבא חוזר הביתה, הוא מספר ששובד היונים שהיה על הגג השטוח נפל אפיים ארצה כך שהפתחים היו חסומים, ואפילו אם היונים היו עדיין בחיים, הן לא היו יכולות לצאת ממנו. אח"כ נכנסתי למגפיים, כי את הנעליים הרטובות ממילא אי אפשר היה לנעול, ויצאתי עם

אבא לטפל בעץ הלימון הגדול שהיה עמוס בפרי, וענפיו כרעו תחת השלג. אבא ניער את השלג מעל הענפים וגם קטף את הלימונים הגדולים, ואת השבר שנוצר בענף ריפד במשחת עצים שחורה, תוך שביקש ממני להחזיק את הענף על מנת שיניח תחתיו מקל כדי שהענף הפצוע יוכל להשען עליו. לאחר מכן קרע פסים ארוכים מסדין ישן, והתחיל לחבוש את הענפים השבורים בזה אחר זה, ואכן, לאחר שהשלג הפשיר והשמש חזרה

סוף בעמוד הבא

ב-5 לחודש פברואר 1950, כחצי שנה לפני שמלאו לי 10 שנים (אני ילידת קיץ-יולי 1940) התעוררתי בבוקר ורצתי מהר לבית השימוש, הקור היה נורא, ומבעד לחלון הקטן של השירותים, הבחנתי שהכל צבוע לבן על רקע האדמה החומה. הדבר הראשון שעלה לי בראש היתה הרגשת צער עמוק על שהרוח הפילה את כל הסדינים הלבנים שאמא כבסה ותלתה, ועכשיו תצטרך לכבסם בשנית.

אני ממשיכה להביט מבעד לחלון הקטן, ומגלה שענפי עצי התאנה שבחצר נצבעו בלובן ומיד חושבת לעצמי: האמנם שלג בארצנו החמה? ואז נזכרת בשירו הידוע של ביאליק: "שלום רב שובך צפורה נחמדת, מארצות החום אל חלוני – אל קולך כי ערב מה נפשי כלתה, בחורף בעוזבך מעוני...". וממש לא מאמינה למראה עיני. אני מעירה את נילי אחותי הצעירה כדי לספר לה שירד שלג, תוך שאני אומרת כבדרך אגב שבטח לא ילמדו היום. אמא משסה את דברי, תוך שמסבירה שבחול"ל בכל חורף היה שלג! "קדימה עמליה, תתלבשי ותלכי לביה"ס כמו בכל יום" היא מצווה עלי. באין ברירה אני מתלבשת, שותה את משקה הבוקר והולכת בכביש המכוסה שלג. אף מכונית לא נוסעת עכשיו וכל עמודי החשמל שלצד הכביש שרועים במלוא אורכם אחד אחר השני. אני מגיעה לחצר ביה"ס שם נאספו כבר הרבה ילדים, אך ביה"ס סגור ואי-אפשר להכנס.

זיכרון קפוא - סוף

אז לעצי הדובדבנים ואחיהם אוהבי הקור:
שיהיו שמחים עם השלג שלהם, ולכל יתר
אוהבי השלגים והקור- אני מאחלת שייהנו.

אני כבר מחכה לאביב ולקיץ .

שבת שלום

עמליה דיין בת-ארי

שלג / עלמה זוהר

ימים מושלגים ניסע להרים
לראות רחובות לבנים לבנים
ואמא תגיד, כשהיינו קטנים
היינו בונים כל שנה
איש שלג גדול בגינה

בימים מושלגים נלבש מעילים
צעפים כובעים ומגפיים
ואמא תגיד, כששלג יורד
אפשר לראות דובים בירושלים

בימים מושלגים הכל חגיגי ונקי
כך אמא אומרת
כששלג יורד
לפעמים זה מרגיש
קצת כמו להיות בארץ אחרת.

לחמם את הארץ, גם עץ הלימון התחיל
להצמיח עלעלים חדשים וכעבור זמן אפשר
היה להוציא מתחתיו את הקביים שבהם
נעזר לאחר פציעתו.

אני, שהייתי עצובה על שהיונים קפאו
למוות, הצעתי לאבא שיבנה שובך חדש, אך
במקום שיעמוד על גג הבית השטוח, הצעתי
שיניח אותו על אחד מארבעת עצי תאנה
שהיו בחצר. אבא שמע לעצתי, וכרת את
צמרתו של אחד מעצי התאנים שפירותיו
ממילא לא היו ערבים לחיך, ושם את השובך
החדש על הגזע שהמשיך להצמיח ענפים
שהצלו על היונים בקיץ הלוהט.

בהמשך נסע אבא להביא עוד זוג יונים
מהדוד שלו שגר אז בקרית-נחום שהתאחדה
במרוצת השנים עם "כפר אתא" ושוב היו לנו
יונים חמודות שמאוד אהבתי לחזור
מביה"ס, ולתת להם אוכל ולדאוג לכל
צרכיהם. פעם אפילו החלפתי את אחד
מההורים שנעלם לאחר הסיבוב היומי שהיו
היונים שלנו עושות עם עוד להקות שחיו
באזור. הייתי לועסת כמה גרגרי דוֹרָה בפי,
אח"כ תופסת את אחד משני הגוזלים
היתומים ומאכילה אותו ברסק דוֹרָה עד
שהזפק היה מתמלא למרות הדימוי, השלג
של ילדותי לא זכור לי כדבר נעים, והרבה
שנים אח"כ עוד הייתי סובלת בכל חורף
מתחושת הכאבים ברגליים כשרק מתחיל
להיות קר, והיום אני מסתפקת בלראות שלג
בטלויזיה, מבלי לנסוע אליו ולקפוא.

מי ומה באשדות

הקרה של ינואר שנמשכה מספר לילות, בהן צנחו הטמפרטורות אל אזור האפס מעלות, הביאה כצפוי לנזקים בענפי החקלאות כאשר הסובלים העיקריים הם ענף הבננות שנפגע קשות בחלקות הזור, שם נראה המטע יבש לחלוטין ודינו כנראה להתחסל.

החלקות באזור הבית במצב סביר ונראה שיתאוששו במהרה וישתקמו. נזקים נרשמו גם במטעי המנגו בדושן, בעיקר באזורים הנמוכים, הגובלים בכביש 90, כאשר עיקר הנזק (עצים שרופים) במטעי אשדות מאוחד.

טיול 'דרום אדום' (גשר ושני האשדות-מתכונות מגבשת שעובדת לא רע) בניצוחה, תרתי משמע, של **חדוה הדד** מגשר, היה מרתק ומשכיל. יער שוקדה שם נטועים

המשך בעמוד הבא

לאחרונה אנו **עדים** **לחידוש מסורת המסיבות בחדר האוכל**. (אני מיטיב לזכור את החתונות שאירגן שם שושו בכישרונו המתפרץ) שכמעט ופסקה עם פרוץ ההפרטות, ולפתע יש שם ימי הולדת, מסיבות שיחרור ובקרוב משתה פורים. וגם לחדר אוכל במאוחד באה עדנה מחודשת. רנסנס של ממש.

ואם בחדר האוכל עסקינן הרי שאנו מתבשרים על חידוש ארוחות שישי במתכונת המוכרת והאהובה. אופיר קיים היה זה שניצח על קבלת השבת, למרות שרק כמה שעות קודם, שב מארה"ב.

ומי ביקר אותנו השבוע והיה אורחה האישי של אורנה בבית איל? כמובן טל ברודי שאמירתו הנצחית:

"אנחנו על המפה ולא רק בספורט אלא בהכל" נצרכה בתודעה הלאומית, ועל אף העברית העילגת משהו, הפך לדמות לאומית נערצת. ברודי סיפר על מה הביא אותו לעלות לארץ, על מכבי כשליחות לאומית ועל היותו שליח מטעם משרד החוץ בתפוצות. "ציוני דגול, אדם מקסים וצנוע", מסכם דובי שושני.

מי ומה – סוף

אם יש דבר שעלינו להתקנא בפני שכנינו מאשדות מאוחד הוא גן המשחקים המרשים (בהשראת סגנון הנינג'ה) שנחנך שם בימים אלה (אזור ההרחבה). פשוט תענוג של מתקן מלא יצירתיות והשראה. שידרוג של ממש. מזכירתנו עינת, מציינת שאצלנו מגרש הנינג'ה (ממערב לחדר האוכל) יהיה קטן מזה של שכנינו, אבל לא פחות מלהיב, וצפוי להפתח בסביבות חודש באפריל, תלוי בקצב העבודה.

וכך נראית חלקת הווינגטוניה המרשימה שלנו בעיצומו של חורף שמפתיע לטובה.

שבת שלום!

עלון 1576

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מרבצי כלניות בצבע אדום אחיד, הפך לאתר לאומי, וההגעה אליו כרוכה בעמידה בפקקי ענק. למדנו מפי חדוה שפרח הכלנית איננו רגיש למדרך רגל אדם או בהמה, וגם אם רמסת אותו בטעות או שלא, ישוב הפרח ויזדקף בתוך זמן קצר. החומות לאורך הגבול ובסמוך לישובים ("קיר השלום") יחד עם המכשול התת קרקעי שזה מקרוב הפך למבצעי, מעניקים תחושת בטחון לאנשי הישובים הסמוכים (נתיב העשרה למשל) ומאפשרים שגרת חיים תקינה המופרעת לעתים רחוקות למדי בירי שטוח מסלול.

מצפה "חץ שחור" עם מבט לעבר שכונותיה המזרחיות של עזה שהולכות ומשתקמות ככל שחולף הזמן. הפסקת טרור הבלונים (בעקבות הכסף הקטארי) מאפשר לעוטף לחזור להיות ירוק ופרחוני, ובישובים מדווחים עם עשרות משפחות שנקלטו, ואחרות העומדות בתור להקלט. חזון אחרית הימים. סיור עם זוהר גת (עוזבת גשר) בקיבוץ רעים, שזה מקרוב הופרט, המחיש לנו את משמעותו של קיבוץ עוטף, שכל בתו הם בני קומה אחת (המתכנן חנן הברון) עם מדרכות מפוסלות והמון שקט פנימי. התפעמנו.

חדוה עדיין בלפלנד, אבל פנינו לטיול הבא, שיתקיים בחודש מרץ לאזור הבקעה על צפונותיה ורזיה. מוזמנים להרשם.

השבוע התבשנו בצער על פטירתה של **עמירה רבטל** מניר דוד. עמירה, שכולנו זוכרים לטובה, היתה חברתו של גמליאל איתח במשך עשרות שנים ובתקופות בהן סבל ודאב, היא היתה לו למשענת של ממש. יהא זכרה ברוך.